

Anh ở đây rồi, em đừng khóc!

“Hay là... mình chia tay đi!” Chia tay! Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng Hoàng có thể là người nói ra điều đó. Nếu như có một sự thay đổi hoặc một sự xáo trộn nào đó, người nói ra đầu tiên phải là tôi!

Hoàng đã nêu ra những lý do tôi không nghĩ đến. Và sau hàng lô hàng lốc những lời lẽ dài dòng để mở bài cho cái điều “thật khó nói cho Mai hiểu” của Hoàng, cuối cùng Hoàng cũng đã nói đó thôi. Câu nói đó hoàn toàn khác với những câu đại loại như “Mai đừng để tóc ngắn quá, để dài qua vai một chút...” hay “Mai đọc cuốn sách anh đưa chưa? Mai nên...”, những câu muôn thuở của Hoàng.

Tôi không ngờ là sau ngần ấy năm yêu nhau, có một ngày, Hoàng đưa tôi đến đây, đến cái nơi Hoàng và tôi đã từng gặp nhau lần đầu tiên và quen nhau, để nói lời chia tay, vào một ngày thứ bảy và trong tiếng nhạc êm êm lãng mạn như thế này.

Hoàng cúi đầu, đan hai tay vào nhau. Tôi ngời đối diện, nhìn Hoàng, chỉ muốn phá lên cười, cười thật to, hoặc là rơi vài giọt nước mắt. Ít ra thì cũng để Hoàng thấy phản ứng của tôi. Nhưng tôi im lặng, cảm thấy đổ vỡ và thất vọng. “Mai nói gì đi! Cứ trách...”

“Chia tay thì chia tay”. Tôi đứng dậy “Mai về đây!” Hoàng cũng đứng dậy, tha thiết, như một người có lỗi “Anh đưa Mai về”, “Mai không thích”. Và cầm ba lô, bước ra khỏi quán. Tôi muốn đi thật nhanh về ký túc xá. Mong sao mọi người đi chơi chưa về. Mong sao không có ai đến tìm và không phải gặp ai. Tôi không muốn bị nhìn thấy, trong lúc này...

Thanh ra mở cửa “Về sớm vậy Mai?”. Dù tôi đã lau mặt rất kỹ trước khi bước vào phòng nhưng mọi người đều nhìn tôi chăm chú, rồi không ai bảo ai, họ im lặng tiếp tục làm việc của mình mà không nháy tới đòi kẹo như mọi khi. Mặc kệ họ, tôi quăng ba lô lên giường, tháo giày ném vào góc phòng rồi lôi vở ra học như không có chuyện gì xảy ra, dù không một chữ nào chui được vào trong cái đầu đang đầy rẫy những suy nghĩ ưu phiền và hệt hăng

của tôi.

Có tiếng loa từ phòng trực ký túc xá “Mời bạn Tú Thanh phòng 305 xuống nghe điện thoại”. Thanh nhảy từ giường tầng hai xuống, khoác thêm chiếc áo ấm rồi phóng đi. Lát sau mở cửa, ghé đầu vào phòng “Mai, ra ban công đi, có khách”. Tôi uể oải gấp vở, bước ra ngoài. Chẳng có ai, ngoài Thanh. Tôi toan quay vào thì Thanh khép cửa lại “Lại giận dỗi nữa rồi phải không? Tao nói thiệt nha, mày mà không thay đổi cái cách của mày thì một ngày nào đó mày sẽ mất Hoàng”. “Hoàng là Hoàng, tao là tao, sao tao lại phải thay đổi”

Thanh hạ giọng “Tùy mày! Hoàng vừa gọi điện, hỏi mày về chưa, tao hỏi có chuyện gì thì Hoàng không nói và cúp máy”. Không đợi Thanh nói tiếp, tôi mở cửa. Mọi người trong phòng hết nhìn tôi rồi lại nhìn Thanh, những cái nhìn đó thật là khó chịu.

Chủ nhật, lớp tôi và lớp Toán tổ chức đi picnic nhân kỷ niệm “một năm kết nghĩa”. Đối với mọi người, đó là một ngày vui. Ai cũng rạng rỡ, hát hò, cười nói.

“You know there’s a better way for you and me to be”. Phải! có lẽ đây là một cách tốt hơn hết, cho Hoàng và cho cả tôi. Hoàng hiền lành, thật thà, khuôn khổ, một kiểu “người cổ điển”. Còn tôi, tôi tùy hứng và “bướng bỉnh” (như đúng từng chữ Hoàng từng nhận xét).

Tóm lại, Hoàng và tôi hầu như không có điểm chung. Hoàng là sinh viên xuất sắc nhất lớp Y của anh, còn tôi, học kỳ nào không có môn thi lại thì đó đã là một thành công lớn. Vì vậy, tôi không thích mỗi khi Hoàng đem chuyện học hành và điểm số ra bàn luận với tôi, rồi “Mai nên...”, “Mai phải...”.

Trong khi những lĩnh vực tôi thích thì Hoàng cho là phù phiếm. Ở Hoàng, tôi chỉ thích đôi mắt của anh, đôi mắt lấp lánh sau cặp mắt kiếng, có một cái gì đó rất gần gũi, rất chân thật, rất thông minh. Tôi quen Hoàng vì đôi mắt đó và mỗi khi nhớ Hoàng, tôi chỉ nhớ đôi mắt đó.

“Tắt máy đi Mai! Tối giờ sinh hoạt vòng tròn rồi”. Tôi đứng dậy, vươn vai. Chợt nghĩ không biết khi đi bên Hoàng, tôi đứng tới đâu. Có lẽ tới vai, mà

không, có lẽ dưới vai anh một chút. Sao tôi chưa bao giờ để ý tới điều đó trước đây nhỉ.

“Chúc mừng các bạn sinh nhật tháng tư”. Kèm theo gói quà nhỏ của lớp tôi là một bông hồng của một tên lớp Toán. Hấn cũng đeo kiếng cận, nhưng sâu trong đôi mắt đó không lấp lánh những tia sáng ấm áp như mắt Hoàng. Hấn không giống Hoàng, ngay cả phong cách bề ngoài. Hoàng thường mặc chemise trắng hoặc xanh, “cắm thùng”, chứ áo quần không màu mè và lù xì như hấn. Hoàng cũng cao như hấn, nhưng Hoàng ốm hơn, xương xẩu hơn và răn rỏi hơn. Hấn không biết tôi đang nghĩ tới Hoàng và đang so sánh hấn với Hoàng. Chắc hấn ngỡ là tôi đang quan sát hấn, ngấm nhìn hấn nên hấn cứ cười suốt.

Một cái gai bông hồng đâm vào tay nhưng tôi không cảm thấy đau một chút nào. Rồi thừa lúc không ai để ý, tôi đem bông hồng đó ném xuống đồi.

Tôi nhớ Hoàng, nhớ những kỷ niệm của riêng tôi. Đó là một lần, tôi vừa hồn hển chạy từ lầu ba xuống khi nghe loa phòng trực gọi tên, vừa nhấc điện thoại “Thùy Mai đây”, lập tức từ đầu dây bên kia vang lên giọng hát Lam Trường. “Từ khi quen em anh đã biết bối rối vì những lúc thoáng nghe em cười. Và anh biết con tim yêu em mất rồi, người yêu ơi xin em chớ quên” và cúp máy...

Đến bây giờ, tôi vẫn nghĩ đó chính là Hoàng.

Một bàn tay chìa ra “Mai nhảy với tôi nhé!” Tôi mỉm cười. Một lúc sau mới phát hiện ra tên mắt kiếng đang nhìn tôi chăm chú từ một góc đằng xa. Không biết hấn đang nghĩ gì, và cả anh bạn đang nhảy với tôi nữa, không biết họ có đang nghĩ tới một cái gì đó, một điều gì đó, một người nào đó đã vụt qua tầm tay của họ hay không.

Tôi mệt mỏi Chỉ muốn kết thúc cuộc đi chơi, trở về ký túc xá, leo lên giường và ngủ một giấc. Tuần sau, tôi nghỉ học mấy ngày, về Buôn Ma Thuật thăm nhà.

Ở nhà phụ ba má hái café vài ngày, tôi trở lại trường. Ba hái một giỏ ổi “cây

nhà lá vườn” biếu xách lên làm quà cho cả phòng. Thanh vừa nhai ổi vừa kể chuyện mấy anh chàng lạ hoặc cứ lên lớp hỏi tôi hoài. Đến tối, khi các chị trong phòng đi chơi hết. Thanh mới kể rằng vừa nhận được thư của Hoàng bên trong chiếc phong bì được đánh vi tính. Tôi cười, chắc Hoàng sợ tôi biết Hoàng gửi thư cho Thanh. Thanh hỏi tôi có muốn đọc thư không.

Tôi lắc đầu, dù trong lòng, tôi rất muốn đọc, tôi rất muốn biết một chút gì đó, một chút thôi, về Hoàng, cũng để biết vì sao anh lại gửi thư cho Thanh mà không muốn ghi địa chỉ ngoài phong bì bằng nét chữ cao cao ồm ồm của anh. Thanh hỏi “Vậy mà có muốn tao nói nội dung không?” Tôi lại lắc đầu “Tao không thích”.

Cuối học kỳ, tôi thi rớt một môn. Để rồi trong khi mọi người nghỉ ngơi thư giãn và lục đục kéo nhau về nhà thì tôi phải ôm sách vở lên giảng đường học lại từ bài mở đầu. Nhưng sau đó, tôi đã vượt qua kỳ thi vòng hai với số điểm cao.

Trong khoảng thời gian đó, nghe nói Hoàng có đến phòng tìm tôi một lần nhưng không gặp. Tôi cũng nhận được thư Hoàng. Cất trong ba lô, mấy lần định lôi ra đọc, nhưng rồi lại quyết định vứt lá thư vào thùng rác. Điều đó thật không phải dễ dàng. Tôi rất bức rức, dù sao tôi vẫn muốn biết Hoàng viết gì cho tôi và Hoàng đã thay đổi như thế nào. Chần chừ và suy nghĩ mãi, cuối cùng, tôi đợi đến tối, xách đèn pin ra thùng rác tìm lá thư thì người ta đã đem rác đi đổ.

Không sao hết. Tôi tự nhủ. Chắc Hoàng viết rằng “Mai sao rồi, ráng học đừng để phải thi lần hai. Trời trở lạnh, Mai đừng mặc áo ngắn tay đi ra ngoài, còn anh vẫn khỏe, anh đang làm luận án tốt nghiệp và anh đang thân với chị tóc đuôi sam học cùng lớp anh, khi nào ra trường, ổn định xong là cưới”, và dưới cùng là chữ ký “lò xo” của anh.

Tôi không có ý kiến gì, nếu đó là sự lựa chọn của Hoàng. Tôi sẽ không chúc mừng Hoàng, cũng không mong anh thất bại. Tôi chỉ buồn... nhưng đến một ngày nào đó, tôi sẽ quên.

Rồi mỗi ngày trôi qua, tôi nhận ra rằng khó quên Hoàng hơn tôi đã tưởng. Khi tôi nhận ra điều đó, Hoàng đã ra đi. Còn khi Hoàng ở bên tôi, tôi cảm thấy những gì anh dành cho tôi thật bình thường, như hiển nhiên phải như

vậy. Hoàng gọi điện, tôi luôn là người dập máy đầu tiên. Hoàng đi thực tập, viết thư về, tôi không hồi âm vì không muốn viết ra những gì tôi đang nghĩ, đang cảm xúc. Hoàng kể chuyện về bạn bè của anh thì tôi lại vắn vẹo về chị tóc đuôi sam học cùng lớp cũng là đồng hương với anh.

Nhưng thật ra, tôi không hề bận tâm tới những điều đó. Tôi giận Hoàng khi tôi thích. Tôi thất hẹn khi tôi thích. Tôi không quan tâm tới việc Hoàng nghĩ gì và cảm giác như thế nào. Tôi nghĩ tôi rất quan trọng đối với anh và tôi muốn chứng tỏ một điều gì đó về bản thân tôi, về tình cảm của tôi... Chính tôi đã đánh mất Hoàng. Điều đó khó có thể thay đổi.

Lớp trung cấp tin học ban đêm được nghỉ vì giảng viên đi công tác, tôi đi lòng vòng quanh phố, ngập ngừng trước một quán nhỏ có giàn ti gôn, nơi Hoàng và tôi đã có nhiều kỷ niệm, rồi về. Vừa bước lên tầng hai, tôi đã thấy Hoàng đứng ở cầu thang. Hoàng trông hốc hác, có lẽ vì thức khuya nhiều quá. Tôi cúi mặt, đi qua Hoàng.

“Mai, đợi đã!” Hoàng kéo tay tôi. Khi Hoàng chạm những ngón tay ấm áp của Hoàng vào tay tôi, thật sự tôi muốn òa khóc, nhưng tôi không quay lại “Mai bận lắm”. “Một phút thôi! Anh đến chào Mai... Anh tốt nghiệp rồi, mai anh về nhà... Mai! Hạnh phúc nhé!”

Tôi gật đầu. Khi Hoàng đi rồi, tôi mới quay lại Vẫn dáng người cao cao, xương xẩu. Tôi bước lên mấy bậc thang, rồi lại chạy xuống...

Có lẽ Hoàng vẫn chưa quên tiếng bước chân tôi, anh đứng lại chờ. Cặp mắt kiếng lấp lánh niềm vui. Tôi yêu đôi mắt đó, trước kia cũng vậy mà bây giờ cũng vậy.

“Anh ở đây rồi! Mai đừng khóc!”